ஸ்ரீமத் அருணகிரிநாத சுவாமிகளின்
சரித்திரச் சுருக்கம்

பாம்பின் கால் பாம்பறியும், அருணை முனிவர் பற்றிய உண்மையைச் சொல்லும் தகுதி பாம்பனடிகளாருக்கே உண்டு. புலவன்மாரோ ஏனைய சாமியார்களோ அத்தகுதியுடையவராக மாட்டார்கள்.

அமுதபிள்ளை யேபா லருந்துமது போலத்
தொழுதபிள்ளைக் கன்றோ சுகமாங் குருபரனே.

ஸ்ரீமத் அருணகிரிநாத சுவாமிகளின் சரித்திரச் சுருக்கம்

"ஆடும் பரிவேல் அணிசே வலெனப்
பாடும் பணியே பணியா யருள்வாய்
தேடுங் கயமா முகனைச் செருவிற்
சாடுந் தனியா னைசகோ தரனே"

– கந்தரநுபூதி

திருவருட் பெருஞ்செல்வர் பலர் செறிந்து விளங்கும் இயல்புனையுடைய பரத கண்டத்தில் தென்புறத்ததாய தமிழ்நாட்டின் நடு நாட்டிலே புலவர்களால் இத்துணைப் பெருமை வாய்ந்ததென வரையறுக்கப்படாததும் தேவர், முனிவர், சித்தர் யாவரனுந் துதிக்கப்படு சிவலிங்க மூலகாரண நிலயமாகவுளதெனச் சைவ மகா புராணத்தாலெடுத் துரைக்கப்படுவதும், அரி பிரமர்தேட நின்ற சோதி கயிலம் அல்லது அருணகிரி என்று கூறப்படுவதுமாகிய திவ்விய பதியிலே, சற்றேறக் குறைய 400 வருடங்கட்கு முன்னே, உருத்திர கணிகையர் மரபிலே தம் உடல் பொருள் ஆவி மூன்றனையும் சிவார்ப்பணஞ் செய்து வதியும் பெருமை மிக்க **முத்தம்மை** யென்னும் பெயரிய அம்மையாரொருவரிருந்தார். அவருக்குப் பெண் மகவொன்றுண்டு. ஆண் சந்ததியில்லாமையினால் அவர் அருணாசலேசுரரை நோக்கிச் "சுவாமி இவ்வடியாட்கொரு ஆண் மகவை யளிப்பையேல் அதற்கு நின்சொரூபமாகிய அருணகிரி, என்னுமொரு பெயரைச் சூட்டுவே" னென்றும் குமார மூர்த்தியை நோக்கி ஐயனே, எனக்பொரு ஆண் மகவு பிறக்குமேல் நின்றருவருள் விலாச ஞானியாயிருக்க வேண்டு மென்றுந் தவங் கிடந்தனர். அத்தவபயனாகவே அவர் ஆங்கோரனுக்கிரக நோக்க மருவக் பெற்றுச் சூன் முதிர்ந்மு ஓராண் மகவை யீன்றனர், *இப்பிறப்பு ஆதிசங்கரர், இயேசு கிறிஸ்து போல் இஃதும்* அம்மகவிற்குத் தமது நிருணயத்தின்படி அருணகிரியென்னுந் திருநாமத்தையே சூட்டினர். அந்நாமமுடையப் பிள்ளை நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்ந்து கல்வி பயின்று வரும்போது அவருக்கு ஏழாம் ஆண்டுற்றது. அவருடைய அருமைத் தாயார் முத்தம்மையார், இம்மண்ணுல வாழ்க்கை நீத்து விண்ணுலகெய்தினர். பின்னர், அருணகிரியார்க்கு தம் முன் பிறந்தாளது ஆதரவைத் தவிர வேறு புகலிடமில்லையாயிற்று. முன் பிறந்தாளுந் தம்பியரிடத்தே கொண்ட அன்பு இதனினூங்குப் பெருகுமாறில்லையெனப் பெருக்கத்திற்கு வரம்செய்தி நின்றது. அருணகிரியார் இங்ஙனம் வளர்ந்துவரு நாளில் ஊழ்வினைப் பயனாக உடம்பிற் பெரு நோயெய்தப்பெற்று வருந்துவராயினார். இந்நோய் பெண்கள் விழைச்சு மித்தனாலுற்றதென்றும் அதற்கவர் பாடல்களுட் சான்றுகளுளவென்றுங் கூறுதல் கொள்ளப்படுவதன்று, என்னை

**“வண்ணப் பாவே வாதுப்பாவே,
வண்ணம் ஒன்றுக்குப் பாதம் நான்கே,
பாதம் இரண்டு கலை எனப் படுமே,
கலைஒரு மூன்று சீர் எனத் தகுமே,
சீரே துள்ளல் எனச் செப்பப் படுமே,
முதற்கலைக் கிடுவது தெய்வச் செயலே,
இரண்டற் கிடுவது கிளைகொடை விருது,
மூன்றற் கிடுவது புகழும் வீரமும்,
நான்கின் அமைவது நாட்டின் வளத்தொடு
ஊரும் பேரும் உவப்பக் கூறல்
மற்றைக் பாதி நற்றாய் இரங்கல்
ஆதியா அகப்பொருள் அமைந்த கிளவியிற்
கூறல் என்ப குறிப்புணர்ந் தோரே”**

என்னும் வதியின்படி உண்ணிகழ்ச்சியான சிற்றின்பத்திற்குரிய அகப்பொருளெனும் இலக்கணக் பொருட் சம்பந்தம் பிற்பாதியிற் பொருந்தப் பெண்ணழகு, நடை உடை பாவனை முதலிய வருணனைகளோடுயிடுவது வண்ணமாகவிற் பேரின்பத்தை யவாவிய அவ்வருணகிரிப் பெருமான் பிற்பாதியில் வைத்து முடிக்கப்படும் அகப் பொருட் சம்பந்தத்தை முற்பாதியில் வைத்து அதனை இதழ்ந்தும் முற்பாதியில் வைக்கப்படுந் தெய்வச் சிறப்பு முதலியவற்றைப் பிற்பாதியில் வைத்துப் புகழ்ந்தும் பாடுவராயினாராகலின், இத்திற்ப் பாடல்களே திருப்புகழ் முறையுள் அதிகமுமுள்ளன. சிற்றின்பத்தின் முடிவு கூறாது பேரின்பத்தின் முடிவு கூறுவதே அவரது கோட்பாடென்ப திங்ஙன முணரக்கிடப்ப தொன்றாகும். போந்த விதியினாலே “துள்ளல்” எனப்பட்டதே “தொங்க” லெனவும்படும். இஃது அவ்வகைக்கலைக்கு பின்னே வருவது.

திருப்புகழில் “என வோதும்” “அடியேனே” “பெருமாளே” என வருவனவற்றானேனை உணரலாம். இவ்வாற்றானே, திருப்புகழ் பாடலெல்லாம் வண்ண நடையின வென்பதேற் புடைத்தாம்.

“கொத்து குழற்கோல்வளையார் குவி முலைமேல் வீழ்வேனை” என மாணிக்கவாசகப் பெருமான் கூறியவாறு பெரியோர்கள், தங்களை யிழிவின்பாற்படுத்தோதல் வழக்கமாகலின் அவ்வாறு அருணகிரிநாதனார் பாக்களிலுஞ் சிலவுளவாமென்க, அவர், கல்வியும் ஒழுக்கமும் கடவுள் பத்தியும் நிரம்பியவராகவே யிருந்தாரென்ப தேற்புடைமையாம்.

அம்முன் பிறந்தநாள் அன்பின் முதிர்ச்சியினால் மனம் சலியாமே தாயின் மொழிகளைக் கடவாமே சகோதரரைப் பெரிதும் ஓம்பி வந்தனரேனும் அருணகிரியார், தமக்குற்ற பெருநோய் வலியையும், முன்னவட்கு உற்ற சிரமத்தையும் எண்ணி எண்ணியிடுக்கணுற்றவராய், அண்ணாமலைச் சிவாலயத்தின் கோபுரத்தே வட புறத்திருள்ள முருகப் பெருமானது சந்நிதியைக் காண்டலுங் கண்ணீருங் கம்பலையுமாய் நின்று கதறி, இப்பெருமானைச் சரணடைந்து அங்கேயே இருந்தனர். அவரது உள்ளம் பள்ளத்துத் தங்கிய வெள்ளம்போல (ஓடாது) முருகப் பெருமானையே சிந்தித்திருக்குமொரு தியானத்தில் ஆறு நாளிருந்தற்பின் அப்பெருமான் அவரையாட் கொள்ளத் திருவுள்ளங்கொண்டு **“முத்தைத்தரு பத்தித் திருநகை யத்திக்கிறை நத்திச் சரவணமுத்திக் கொருவித்துக் குருபரவெனவோதும்”** என அடியாரம்பம் எடுத்துக் கொடுத்துத் தன்னைப் பாடும்படிக் கட்டளையிட்டனன். அங்ஙனமே அருணகிரிநாதரும் அது கொண்டு பாடத்தொடங்கினார், பாடிவரும் போதே உற்ற குட்டம் ஒழிவடைந்ததையும் உடம்பில் முன்னிலும் மிக்கவெழிலொளி இலங்குவதையும் கண்டதிசயித்தார். இறைவனெடுதழுதுக் கொடுத்த மொழித் தொடரின் முதற்கண் **“முத்து”** என விருக்கும் மங்களமொழியின் முதலெழுத்தானது மகாரத்தணைந்த சிருட்டியாகிய அகார மாத்திரையை உள்ளடக்கித் திதியாகிய உகாரமும் அகங்கார சங்கார மகாரமுந் திகழ நிற்கின்றது. இஃது இவராற் பாடப்படுவன வெல்லாந் தமிழ் வேதமாம், வீட்டு நூலாமென்னுந் துணி புணர்த்துவதாகும். அன்றி முத்து என்னும் அம் மங்கல மொழிக்கட் காயத்திரியின் முதலெழுத்தாய தகாரமிருந்தாலும் அம்மொழி அருணகிரிநாதருடைய அன்னை பெயராயிருந்தாலும் நன்கு கருத்தக்கனவாகவேயுள. அவ்வன்னையினந்தவத்தையும் வெளிப்படுத்துங் கருத்தானே இறைவன் அம்மொழியை யெடுத்து வைத்தனன் போலும், பின்பு தம்மை யாட்கொண்ட முருகப்பெருமானுடைய சந்நிதியையே தமக்குரிய வாசத்தானமாகக் கொண்டு எள்ளற்குரிய இவ்வுலக வாழ்க்கையைத் துறந்து அவனுடைய திருப்புகழ்களை எடுத்துப் பாடுவதே தமக்குரிய தொன்டெனவெண்ணி அந்நிலை நிற்குமவர், முழு முதற் கடவுளாகிய முருகவேள் திருக்கோயில் கொண்டுள்ள பல தலங்கள் போந்தும் அவனைப் பாடிப் பழிச்சி வருவாராயினார்.

இங்ஙனம் உலக வினையடங்கலு மொருவித் தம்மை யாட்கொண்ட ஐயனையே இடையறாது எண்ணி அவனை தரிசிக்க வேண்டுமென்னும் பேரவா மீக்கொண்டவராய் அவரிருந்தார், அவ்வொரு குறையுனாலேயே அவரது நன்னெஞ்சமானது நைந்து நைந்து உருகுவதாயிற்று, பின்னர் அக்குறை நீங்காமை கருதிப் பின்வருமாறு செய்யத் துணிந்தார். பல்லாயிரந் திருப்புகழ் பாக்களடங்கிய தம் புத்தகத்தைக் கையிலேந்தித் திருவருணைக் கோபுரத்தின் மீதேறி நின்றார். இறைவனை நினைத்தழுதார். அப்பாக்களையுமொருமுறை பாராயணமாகப் படித்து மடித்தார். அப்போதும் இறைவன் தரிசனமவருக்குக் கிடைக்கவில்லை. உடனே அருணகிரிநாதர் அங்ஙன் நின்றபடியே திருப்புகழ் வரைந்துள்ள ஏடுகளை உருவிக் கீழே விட்டு எம் அடிகளே. என்று **கீழே குதித்தனர். குதித்திடலுங் கருணாமூர்த்தியாகிய குமார பகவான், மனிதவுருக்கொடு வந்து அவரைத் தாங்கி விட்டு** எதிர்நின்று இளம் பூரணனைத் தரிசித்துய்ப் பிராணனை விடுவதாற் பயனின்று இன்னுந் தவஞ் செய்தல் வேண்டும் எனக் கூறிச் **சடக்கரோபதேசஞ் செய்து உருத்திராக்கங் கோக்கப்பட்ட செபமாலையொன்றளித்து** மறைந்தருளினார். பின்னர் இவ்வாறு வந்தருளினவன் அவனேயென்னுணர்ந்து கொண்ட அருணகிரியார், அரிய தவத்தைச் செய்திருக்க பெருமான் அங்ஙனமே **ஞானம் கிரியை யெனப்பமு தன்னுடைய தேவிமாருடன் மயூர வாகனத்தின் மீது தரிசனந் தந்து சோதிசுடரக் கோயிலுட்புக்கு மறைந்தருளினார்.** பின்னர் அவன் மாமுனிவராய் அடிகளார் குழாம் புடைசூழ நாதருக்குத் தரிசனங் கொடுத்து ஓங்காரத்தை யுபதேசித்துச் **"சும்மாவிரு சொல்லற வென்றலுமே"** என்றபடி மோன நிட்டையிலே அவரையிருத்திப் பரிபூரண சுவானுபூதிமானாகச் செய்தருளி மறைந்தனன்.

திருஞான சம்பந்தர் முதலிய பெரியார் நோய்தீர்த்தன் முதலிய பல அற்புதங்களைச் செய்து ஐம்முகச் சிவபெருமானுடைய அருட்பாட்டினையும் விளக்கியருளியவாறு அருட்பெருங்கடலாய ஆறுமுகச் சிவனாரது பெருந்தகையை விளக்கவெழுந்த, ஆசிரியர் அருணகிரிநாத முனீந்திரரும் **குருடு, குட்டம் முதலிய நோய்களை நீக்குதலாகி பல அற்புதங்களைச் செய்து,** அவனொருவனையே வழிபட்டு வீடுபேறுறுவது திண்ணமென்பதையும் நாட்டுவாராயினார். ஆசிரியர் அருணகிரியாருக்குப் பெருமான் வயலூரிற் தரிசனந்தந்தும், அவரை விராலி மலைக்கழைத்ததும், கொடுங்குன்றம், சிதம்பரம் முதலிய திருப்பதிகளில் முருகப்பெருமானே நிருத்த தெரிசனங் காட்டியருளியதும், வேறு பலவும் உடையானுக்கும் உடைப்பொருட்குமுள்ள தொடர்பினை விளக்குவனவாயுள.

வில்லிபுத்தூராழ்வாரென்னுமொரு வைணவர் திருவண்ணாமலைத் தலத்தையெய்தி அருணகிரிநாதர் சந்தம் பாடுதலில் வல்லாரென்றோர்ந்து ஆண்டுச் சிவபக்தி சிவனடியவர் பக்தியால் இன்னலொழிய இனிது வைகியிருந்த பிரபுடதேவ மஹாராஜாவினது விருப்பத்தின்பி அந்நாதரோடு வாதிழைக்கும் அவ்வாழ்வாருடன் நாதர், கந்தரந்தாதி பாடிவர, ஆழ்வார் பொருள் கூறிக் கொண்டுவந்து **தகரவிகற்பயமாகச் செய்யுளொன்றற்குப் பொருள் கூறாது மயங்கித் தோல்வித் தானமடைந்து,**

திதத்தத்தத் தித்தத் திதிதாதை தாததுத் தித்தித்திதா
திதத்தத்தத் தித்த திதித்தித்த தேதுத்து தித்திதத்தா
திதத்தத்தத் தித்தத்தை தாததி தேதுதை தாதத்து
திதத்தத்தத் தித்தித்தி தீதீ திதிதுதி தீதொத்ததே.

தம் முன்னந்தோற்றார் செவிகளை தம் வாளாற்றாமே யரிந்து வந்தவாறு தம்முடைய செவிகளை தம் வாளாற்றாமே யரிந்து வந்தவாறு தம்முடைய செவிகளையும் மங்ஙனமரிந்து கொள்ளலாமென்று அவ்வாளை எதிரில் வைத்துக்கூற அது கண்ணுற்ற நாதர், "**இனியொருவர் காதையுமரிவதில்லையெனும் வாக்கெமக்கு நல்குக, காதுகளோடு செல்லுக**" என்று கருணைமொழி மொழிந்து கர்னதானஞ் செய்து நின்றார். ஆழ்வார் ஆங்குற்ற **தமதிருக்கையினையடைதருந் திருவண்ணாமலைச் சிவாலயக் கோபுரம் தமது கண்ணிற்குப் புலப்படுவதாயிற்று, உடனே அது தெரியாதிருக்கத் திரையிடும்படி செய்தனர்.** அஃதுணர்ந்த அருணகிரிநாதனார், அக்கண் மறைகவென்றலும், ஆழ்வார் பார்வையிழந்து வருந்தி மீட்டுவரைத் தரிசித்துக் காது கொடுத்தவாறு கண்ணுங் கொடுக்க வேண்டுமென்று பணிந்தார். அருணகிரியார், அருணைநாதனைப் புகழ்ந்து பாடும் போது கண்கள் பெறலாமென்றபடி ஆழ்வாருஞ் சிவனைப்புகழ்தல் பொருந்தாதாம் பாடிவரு

பாரதத்தில்

ஒரேணம் தனைத்தேட ஒளித்தருளும் இருபாதத்து
ஒருவன் அந்தப்
போரேனம் தனைத்தேடிக் கறைங்களுடன் புறப்பட்டான்
புனங்கள் எல்லாம்
சீரேனல் விளைகிரிக்குத் தேவதையாம் குழவியையும்
செங்கை ஏந்திப்
பாரேனை உலகனைத்தும் பணிவுடனே புகழ்ந்திடந்தன்
பதிபின் வந்தாள்

என்றறொடகத்துச் செய்யுள் பாடும்போது இழந்த பார்வை யிரண்டும் பெற்றனர்.

பின்றை அவ்வண்ணாமலைப் பதியின் கண்ணே பொறாமைப் பேய் பிடித்தவனும் மந்திரமூலமாகச் சத்தியுபாசனை சித்தித்தவனுமான சம்பந்தாண்டானென்னுமொரு சமணன் முருகப்பெருமானுடைய திருவருட்பிரகாசம் நிரம்பியிருக்கின்ற அருணகிரி நாதப் பெருந்தகைக்கு இன்னல் பல விளைவிக்க வெண்ணினான். உடனே அவன், அந்தப் புரபுடதேவ மஹாராஜர்பாற் சென்று யான் தேவியைநேரே அழைத்து நமக்குத் தெரிசனந் தரச்செய்வலென்றும், அங்ஙனமே முருக வேளையு மழைக்கும்படி அருணகிரிநாதரைக் கேட்க வேண்டு மென்றுங் கூறி இராஜாவைத் தூண்டி நிற்போனாயினான். பின்னே அவன் தேவியை அழைக்கத் தவறுவனேல் இந்நகருள் யான் பிரவேசியாது நீங்குவதுன்மையென்றுங் கூறி நின்றனன். இவ்வாற்றானே அவனுடைய தீய குணங்களையும், அருணகிரியாரது பேராற்றலையுமறிந்த இராஜா, இவனையொழிக்குந் தருணமிதுவேயென வெண்ணினராய்ச் சமணன் கருத்தை ஆசிரியர் அருணகிரிநாதர்க்கறிவித்து ஒரு பெருஞ் சபையுங் கூட்டினார். ஆண்டுச் சம்பந்ததாண்டான் உரையின்படி தேவி தரிசனங்கொடாமையின் அவன் தோல்வியுற்றனன். அஞ்ஞான்று அருணகிரியாரின் அன்பு வலைப்பட்ட செவ்வேள் ஒரு கற்கம்பத்திடை மயின்மீது தரிசனந் நந்தருளினன். இப்பாடல்

அதல சேட னாராட அகில மேரு மீதாட
அபின காளி தானாட — அவளோடன்
றதிர வீசி வாதாடும் விடையி லேறு வாராட
அருகு பூத வேதாள — மவையாட

மதுர வாணி தானாட மலரில் வேத னாராட
மருவு வானு ளோராட — மதியாட
வனச மாமி யாராட நெடிய மாம னாராட
மயிலு மாடி நீயாடி — வரவேணும்

கதைவி டாதே தோள்வீம னெதிர்கொள் வாளி யால் நீடு
கருத லார்கள் மாசேனை — பொடியாகக்
கதறு கால போய்மீள விஜய னேறு தேர்மீது
கனக வேத கோடுதி — அலைமோதும்

உததி மீதி லேசாயு முலக மூடு சீர்பாத
உவண மூர்த்தி மாமாயன் மருகோனே
உதய தாம மார்பான ப்ரபுட தேவ மாராஜ
னுளமு மாட வாழ்தேவர் பெருமாளே.

அருணையம்பதி ஆலயத்திற் கம்பத்திளையனாரெனத் திருக்கோயில் கொண்டிருக்கிறவன் அத்தரிசன மூர்த்தியேயென்க. இறைவன் தரிசனந் தந்தவுடன் அருணகிரியார் அவ்வொளிமிக்க தரிசனத்தை ஒரு கண்ணாற்காணுமாறு இராஜாவுக்கறிவித்தும் அவர் இரண்டு கண்களாலும் நோக்கினார், உடனே அவ்விரு விழிகளும் நோக்கின்றி மாழ்கின. அருணகிரியார் விபூதி பிரசாதித்துப் பார்வையுண்டாகுமாறு செய்தனர். இராஜாவும் முருகவேட்கடிமையாயினர். பின்பு சம்பந்தாண்டான், அரசர்பாற் கூறியவாறு, திருவண்ணாமலை நீத்துப் பிறிதோரிடம் புக்கிருந்தனன் பெயர்த்தும் அவன் வருந்தி இராஜாவை நட்புச் செய்து கொண்டு அருணையம்பதியை அடைந்தனன்.

அடைந்த அவன், விண்ணிலகத்துக் கற்பக மலரை அருணகிரியாலைக் கொண்டு தருவித்துக் கண்ணுறலாமென்று அரசற்கொரு யோசனை சொல்லினன். அது செவிக் கொண்ட வேந்தரும் அருணகிரிநாதரைத் தரிசித்து நிகழ்ச்சிகளை விண்ணப்பித்துக் கொள்ள, நாதரும் அது தருவலென்று

உறுதியுரைத்துப் பின்பு, **இம்மண்ணுலகினின்றும் விண்ணுலகிற்கு இம்மானுடவுடலோடு செல்லல் கூடாதென்பதை முன்னிட்டுத் தாமேயொரு கிளியுருவத்தைக் கொண்டு** விசும்பிற்றாவிப் பறந்து அவ்வுலகடைந்து ஒரு கல்லையிற் சில கற்பக மலர்களையிட்டு வாயிற் கவ்விக் கொணர்ந்து மலர் மணம் நகர் முழுவதுங் கமழ அரசர்க்களித்து அவ்வுருவத்தை மாற்றித் தமது பழைய உருவத்தைக் காட்டி நின்றனர். இஃதவருக்கொரு விளையாட்டாயிருந்தது. **இச்செய்திக்கு மாறாக, அவர் தம்முடலைக் கோபுரத்தின் மீது விழுந்துக் கிளியுடலுட் புகுந்து சென்றாரென்பதும் அவ்வாறு விடுத்த உடலும் சம்பந்தாண்டானுடைய தூண்டுதலான் எரிக்கப்பட்ட தென்பதுஞ், சுவாமிகளுடைய அருட்டகைமைக்கும், ஆற்றலுக்கும் முரண்படுவனவாகவுள,** அந்நாதர் குகப்பிரமத்தினதருளாற் சருவஞ்ஞத்துவம் சுவப்பிகாசத்துவம் முதலிய கல்யாண குணங்களையடைந்த பெருந்தகையினரென்னு முண்மையாலும் இழிதகையுடை வாயு கும்பகயோகத்தைக் கண்டித்தொதுக்கிய அவர் அந்த யோகத்தாற் செய்யவல்ல பரகாயப் பிரகாயப் பிரவேசஞ் செய்யத் துணியாரென்னு நிச்சியத்தாலும் ஸ்ரீமத் ஸ்காந்த மஹாபுராணமெனும் முதல்வன் புராணத்துச் சம்பவகாண்டத்து 41ஆம் அத்தியாயத்தில்,

> **"உலகில் எம்மைச் சரணமடைந்தோர்க்கு அச்சம் யாது ? இச்சகத்தே எம்மடியார்க்கு பகைஞர் யாவர்? பிணியிமுண்டோ? மனிதக் பதடியாயுள்ளவொருவன் அறிவீனத்தால் எம்மடியாரைப் பகைப்பானாயின் அவன் எம்மையே பகைத்தவனாவன். எமக்கபராதஞ் செய்தானது செய்கையை யாம் மன்னிப்போம். அந்தத் துராத்துமாவின் செய்கையை யொருபோதும் மன்னியோம். இந்திரனாலாதரிக்கப்படினும் அவனைக் கண்டனஞ் செய்துவிடுவோம்."**

எனவரு கட்டுரைகள் கந்தபிரானுடைய திருவாக்காயிருத்தலின் அப்பிரான் தம் மெய்யடியவனுடம்பிற்குப் பகைஞனழிவு புரியப் பார்த்திரானென்பதனால் முரண்படுவனவாகவுளவென்றும் இம்முடிவு பெரிதுங்கொளக் கிடக்கின்றது.

சொற்சுவை, பொருட்சுவை, யாப்புசுவை, அணிச்சுவைகளோடு சந்தம் பல செறிந்து விளங்கா நின்ற திருப்புகழும், சீர்பாதவகுப்பு முதலிய பல வகுப்புகளைக் கொண்ட திருவகுப்பும் கந்தரந்தாதியும், சுந்ததலங்காரமுமாகிய இவற்றைப் பாடி அருளிய இவ்வருணகிரிநாதனார் இறுதியாகத் தமது பிரமானுபவத்தைக் கந்தரனுபூதியென்னும் ஒரு நூலால் நன்கு பிரகாசப் படுத்தியருளினார். இந்நூல், ஆடும் பரிவேல் என்று தொடங்கப்பட்டு, பேசாவனுபூதி பிறந்ததுவே என முடிந்தமையின் ★ 43 பாடல்களையே யுட்கொண்டது. இத்திற நூலனைத்தும் உலகினர் பெரிதும் பேணிக் கொள்ளத்தக்க திருநெறித் தமிழ் வேதமாயுள்ளன. திருப்புகழ் பாடல்கள் 16,000 எனப்படும். அவை ஒரு புத்தகமாக இல்லாத காரணம் முன்மொழிந்தபடி நாதனார் அருணைக் கோபுரத்தினின்றவாறே அப்புத்தகவோடு பலவும் பூமியிற் சிதறி வீழுமாறு உருவி விட்டனரென்பதை வலியுத்துவமாம். அவைகள் பல்லோர் வயப்பட்டு பலபலவாய்ப் பல்லிடம் போயினவென்க. மயில் விருத்தமென்பதொன்று, சம்மந்தாண்டான் வாத காலத்திலே இத்திருப்புகழ் முனிவராற் பாடப்பட்டவொரு பிரபந்தமெனப்படுகின்றது. பின்பு **கந்தனுபூதியிறுதி மொழிகளின்படி மொன நிட்டையிலிருந்த ஆசிரியர் அருணகிரிநாத முனீந்திரர், ஸ்ரீமத்–மாணிக்கவாசகசுவாமிகளைப் போலச் சிதாகாசப் பெருவெளியிலே மறைந்தருளினார். அப்போது அருணகிரியாரின் வயது சுமார் 35–40 என அறியப்படுகிறது.**

அருணகிரிநாத சுவாமிகள் சரித்திரச் சுருக்க முற்றிற்று.